

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobkyně: I. N.
narozena X
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2024, sp. zn. SZ_010170/2024/KUSK,
o uložení pořádkové pokuty,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se ukládá pořádková pokuta ve výši 3 000 Kč, kterou je povinna zaplatit Krajskému soudu v Praze do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud přezkoumává rozhodnutí o přestupku spočívajícím v narušení občanského soužití obyvatel bytového domu, a rovněž se zabývá relevancí četných podání, které jsou v souvislosti s touto věcí periodicky činěna a která obsahují difamující tvrzení o třetích osobách.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

2. Žalobkyně obývá bytovou jednotku v 6. patře panelového domu na adrese X v X. Dlouhodobě zde nevychází se sousedy. Opakovaně s nimi měla slovní i fyzické konflikty, vulgárně se o nich vyjadřovala, uváděla smyšlenky o jejich soukromém životě, pořizovala si fotky jejich rodinných příslušníků. Žalobkyně rovněž na své sousedy podává řadu oznámení a stížností (od tvrzení o rušení nočního klidu přes obtěžování cigaretovým kouřem až po údajná vyhrožování) k různým orgánům veřejné moci (od orgánů činných v trestním řízení přes ministerstva až po orgány sociálně-právní ochrany dětí), přičemž tato oznámení jsou příslušnými orgány pravidelně vyhodnocována jako nedůvodná.
3. Na podzim 2021 žalobkyně učinila oznámení, že v rodině G. V. obývajících bytovou jednotku o poschodí výš dochází k týrání nezletilého dítěte matkou a pohlavního zneužívání tohoto dítěte partnerem matky. Policie České republiky (dále jen „policejní orgán“) toto oznámení prověřovala, nicméně po sérii rozsáhlých prověřovacích úkonů zahrnující podání vysvětlení sousedů, šetření na místě i zprávy orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) byla rovněž tato podezření vyhodnocena jako nedůvodná. Podstatnou část spisu policejního orgánu tvoří četná a rozsáhlá podání žalobkyně zahrnující sérii stížností jak proti sousedům, tak proti různým orgánům veřejné moci (žalobkynina podání a způsoby jejich vyřízení naplňují policejní spis více než samotné záznamy prověřovacích úkonů). Souběžně policejní orgán prověřoval i trestní oznámení, které skupina sousedů společně podala na žalobkyni. Po sérii prověřovacích úkonů, kdy byly prověřovány zejména možnosti trestných činů krivého obvinění dle § 345 trestního zákoníku zvažoval, pomluvy dle § 184 trestního zákoníku či nebezpečného pronásledování dle § 354 trestního zákoníku, policejní orgán vyhodnotil, že žalobkynino jednání nenaplňuje znaky žádného z trestných činů, a proto v březnu 2023 rozhodl o odložení věci. Na základě stížnosti sousedů proti odložení věci však Okresní státní zastupitelství v Nymburce rozhodlo o vrácení věci policejnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí s tím, aby prověřil, zda připadá v úvahu možnost odevzdání věci správnímu orgánu k projednání přestupku. Tak policejní orgán učinil a v červenci 2023 věc předal k vyřízení Městskému úřadu v Nymburce (dále jen „MěÚ Nymburk“).
4. MěÚ Nymburk zahájil proti žalobkyni řízení o podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití. Stejně jako v průběhu předešlého trestního prověřování, i průběhu přestupkového řízení činila žalobkyně desítky rozsáhlých podání, v nichž své sousedy označovala za problematické osoby organizující její šikanu. Podstatnou část těchto podání adresovala vůči různým orgánům veřejné moci. I tato podání tvoří podstatnou náplň správního spisu vedeného MěÚ Nymburk (opět ve větší míře než samotné shromažďování podkladů pro přestupkové řízení). Jak rovněž vyplývá z obsahu správního spisu, žalobkyně si nepřebírala doručovanou poštu a odmítala se na předvolání dostavovat k ústnímu jednání.
5. Na základě poznatků zjištěných z obsahu spisu policejního orgánu i na základě sdělení sousedů MěÚ Nymburk rozhodnutím ze dne 15. 1. 2024, č. j. MUNYM-070/3310/2024/Buř (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznal žalobkyni vinou tím, že
„dlouhodobě, nejméně od 23. 10. 2021 do 16. 9. 2023, šikanozním způsobem
– *bezdůvodně kriminalizovala své sousedy G. V. (nar. X), D. V. (nar. X.) a P. K. (nar. X) z bytové jednotky č. X [jde o sousedy z bytové jednotky nad žalobkyní – pozn. soudu], X, ve snaze vykreslit je jako pachatele přestupků nebo závažných trestných činů, v obsahu věcně opakujících se závadných informací o nich, a to stále i přes vyrozumění, že podezření nebyla a nejsou důvodná, s čitelným cílem přivodit dotčeným osobám postih, s negativními důsledky na jejich zdraví a obvyklý způsob života, a*

- *v rozsáhlých textech stejných podání nepravdivě a bez reálných základů výrokem nebo významem tvrzení označila G. V. za matku romského původu ze Slovenské republiky, opakovaně migrující, obviněnou, střídající partnery, která měla připravovat protiprávní šikanu, zneužívat IZS, organizovat lynčovací skupinu k pomstě/násilí, směřující k vraždě, nabádat sousedy k podávání vědomě nepravdivých oznámení, ke sledování a následně vraždě, např. vystrčením z vlaku, nebo k cíli nezákonného vystěhování celé rodiny Š., dále o ní sdělovat sdělovat, že je bájnou lhářkou a manipulátorkou, že animuje svědky, aby lhali, a od roku 2020 provádí cílenou aktivní šikanu, sledování rodiny seniorky, sbírání informací o rodině seniorky, provokování, vydírání, útisk, nebo také, že se dopouštěla internetové kyberšikany, je pachatelkou stalkingu a šíření pomluv, pachatelkou podněcování nenávisti vůči sousedům šířené veřejně včetně přístupnou počítačovou sítí, uváděnou dále v textech obviněné jako osobu podezřelou z trestné činnosti cíleného podvodného majetkového prospěchu ve spolupachatelství, podezřelou z obrožování mravní výchovy dcery z obrožování mravní výchovy dcery B. H. po opakovaných migracích a střídání partnerů, přičemž taková tvrzení v charakteru pomluv až do profilu zločince G. V. v občanském soužití hrubě poškodily“*

tedy se dopustila úmyslného narušení občanského soužití vůči jinému, čímž spáchala přešůpek občanského soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přešůpcích, v rozhodném znění (dále jen „zákón o některých přešůpcích“), za což jí byl uložen správni trest pokuty ve výši 15 000 Kč a paušální náhrada nákladů řízení 1 000 Kč.

6. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala. V průběhu odvolacího řízení opět činila opět řadu rozsáhlých podání, v nichž své sousedy označovala za závadové osoby, přičemž podstatná část těchto podání nebyla ani adresována žalovanému, ale různým orgánům veřejné moci. Žalovaný odvolání žalobkyně nevyhověl a rozhodnutím ze dne 18. 3. 2024, sp. zn. SZ_010170/2024/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“) její odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah podání účastníků

7. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně v březnu 2024 žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správniho, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

8. Žalobkyně nesouhlasí s napadeným rozhodnutím. Správním orgánům především vyčítá, že nevzaly v potaz závadová jednání osob či jiných jí označených osob, které označovala ve svých rozsáhlých podáních. Naopak je přesvědčena, že to byla ona, kdo předáním důkazních prostředků napomohl nastolení pokoje stavu v jedné z rodin sousedů. K podpoře svých tvrzení o závadovém jednání sousedů odkazuje na různá svá jiná průběžně zasílaná podání, která paralelně přeposílá i jiným orgánům veřejné moci. V souvislosti s jiným k různým orgánům veřejné moci žalobkyně opakovaně vyslovovala podezření ze zneužití pravomoci ze strany různých úředních osob, zpravidla konkrétních pracovníků MěÚ Nymburk, přičemž oznámení a stížnosti proti postupu těchto osob rovněž v pravidelných intervalech přeposílá soudu. Žalobkyně dále žalovanému vytýká, že nepřistoupil na jí nabízený smír. Kromě zrušení napadeného rozhodnutí rovněž požaduje, aby žalovanému bylo uloženo zamezit vzniku dalších škod na jejích osobnostních právech a zdržet se neoprávněných zásahů do těchto práv, a aby částky z uložených pokut bezodkladně zaslal na její bankovní účet.
9. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Ve svém vyjádření odkazuje především na shromážděný spisový materiál, z jehož obsahu vyplývá, že se žalobkyně skutečně dopustila narušení občanského soužití. Argumentaci žalobkyně považuje za subjektivní zkreslování reality, její podání hodnotí jako celkově nedostatečná, bez uvedení konkrétních okolností a označení důkazů. Odmítá tvrzení žalobkyně, že by předáváním důkazních prostředků přispěla k nastolení pokojného stavu, toto předávání naopak bylo neoprávněné. Různé orgány veřejné moci se jejími podněty zabývaly, žalobkyně přitom jen subjektivně reprodukuje průběh řízení před těmito orgány, aniž by tato řízení vůbec skončila či vůbec vyústila v to, co žalobkyně tvrdí. Sama neoznačuje žádné důkazy vyvracející důkazy shromážděné ve spisovém materiálu. Část žalobní argumentace nedává z jazykového hlediska smysl. Žalobkyní uváděné odkazy na právní předpisy jsou bez kontextu a bez souvislosti s napadeným rozhodnutím. S ohledem na uvedené navrhuje žalobu zamítnout.

III. Posouzení soudem

Přípustnost

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po vyčerpání řádných opravných prostředků.
11. Soud si předně musel vyjasnit, čeho se žalobkyně vlastně domáhá. Ačkoliv v žalobě označuje napadené rozhodnutí a navrhuje jeho zrušení, tak v navazujících podáních souběžně žádá, aby soud žalovanému uložil povinnost zamezit dalším škodám na jejích osobnostních právech, zdržet se neoprávněných zásahů do těchto práv a bezodkladně vyplatit částky z uložených pokut na její bankovní účet (viz její doplňující podání ze dne 22. 3. 2024 a další podání na něj navazující). Tato formulace návrhu rozsudečného výroku (petitu) by mohla naznačovat, že se jedná o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. Soud nicméně dospěl k závěru, že z obsahu žaloby i z kontextu navazujících podání je zjevné, že žalobkyně usiluje primárně o „odklizení“ napadeného a prvostupňového rozhodnutí včetně důsledků z nich plynoucích, zejména uložené pokuty. Příležitým procesním nástrojem k tomuto cíli je právě žaloba proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., a nikoliv žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s., která má pouze subsidiární povahu a zpravidla ji nelze ji využít tam, kde došlo k vydání konečného správního rozhodnutí [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS], jako je tomu

v tomto případě. Jinak řečeno, v režimu tzv. zásahové žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. by návrh žalobkyně zcela zjevně nemohla být vůbec projednán. Z tohoto důvodu soud – i navzdory formulaci návrhu rozsudečného výroku (petitu) v podání ze dne 22. 3. 2024 – již nevyzýval žalobkyni k dalšímu upřesnění, který žalobní typ volí, a její žalobu bez dalšího projednal v režimu žaloby proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.

12. Navzdory zařazení žaloby pod (v daném případě jediný přípustný) režim § 65 s. ř. s. soud musí konstatovat, že žaloba je na samé hraně projednatelnosti. Ačkoliv je žalobní argumentace (zejména v kontextu navazujících podání) velmi rozsáhlá, tak z hlediska obsahu je velmi nekonzistentní až chaotická. Žalobkyně totiž uvádí celou řadu námitek, které se často opakují a vzájemně se prolínají, ale především se často zcela míjejí s předmětem napadeného rozhodnutí a odkazují ke zcela jiným řízením vedeným před jinými orgány veřejné moci. Konkrétní skutkové i právní důvody, v nichž žalobkyně spatřuje pochybení na straně žalovaného, jsou často dosti nezřetelné a velmi obtížně uchopitelné. Námitky jsou zpravidla formulovány jako rozsáhlý výčet právních předpisů se zdůrazněním, že došlo k jejich porušení, ovšem vazba na konkrétní postup žalovaného či MěÚ Nymburk je obtížně odvoditelná.
13. I přes uvedené nedostatky má soud za to, že z obsahu žaloby i z navazujících podání lze sestavit konkrétní projednatelné žalobní body tak, jak je vymezila judikatura (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), a to nikoliv jen v jejich zárodku, ale jako žalobní body „perfektní“ (ve smyslu způsobilosti přezkumu). Vzdor chaoticky formulovaným podáním soud spatřuje v žalobě dva nosné okruhy žalobních bodů: Za prvé nedostatečné přihlédnutí ke skutečnostem, které žalobkyně uváděla o svých sousedech, za druhé nesprávný postup úředních osob (zejména z MěÚ Nymburk) ve vztahu k vyřízení jejích podání. V rozsahu těchto žalobních bodů je tedy žaloba věcně projednatelná, přičemž nedostatečná míra precizace těchto žalobních bodů má v daném případě vliv na míru jejich věcného vypořádání (k tomu viz níže odst. 18 a 19 tohoto rozsudku).
14. Soud rovněž zvažoval, zda není namístě žalobu odmítnout pro nepřípustnost z důvodu zjevného zneužití práva ve smyslu § 68 písm. f) s. ř. s. Nelze totiž přehlédnout, že mnohá z žalobních podání obsahují osobně laděné invektivy vůči třetím osobám, značná část z nich navíc není zjevně vůbec adresována zdejšímu soudu a je přeposílána v rámci hromadně rozesílané korespondence přes soukromý e-mail, k němuž žalobkyně užívá elektronický podpis zcela nahodile jen u některých příloh. Žalobkyně současně výslovně požádala doručování soudních písemností na zvolenou e-mailovou adresu (tedy žádá o doručování postupem podle § 46 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), na druhou stranu zaslání soudní písemnosti na jí zvolený e-mail odmítá i přes výzvu soudu potvrzovat, takže prakticky nikdy není možno vyvolat následky doručení ve smyslu § 47 odst. 2 o. s. ř. Kombinace těchto faktorů již představuje určitý druh zneužívání práva. Soud nicméně vzal v potaz, že jde zatím o jedinou věc žalobkyně vedené u zdejšího v rámci správního soudnictví (nepočítaje v to věci vedené na úseku civilním), proto dosud nelze hovořit o opakovaně vedených řízeních pro řízení jako v jiných věcech, v nichž soud žaloby bez dalšího odmítal pro zjevné zneužití práva (jako např. ve věcech sp. zn. 51 A 19/2024, 51 29/2024 či 51 A 34/2024). Proto soud shledal, že míra zneužití práva – jež je v podáních žalobkyně velmi patrná – v tomto případě ještě nedosáhla takové intenzity, aby bylo možno žalobu bez dalšího odmítnout pro nepřípustnost ve smyslu § 68 písm. f) s. ř. s. To ovšem nevylučuje jiné procesní důsledky (k tomu viz níže odst. 32 až 42 tohoto rozsudku).

15. I se shora uvedenými výhradami je tedy žaloba přípustná a věcně projednatelná.

Věcné posouzení

16. Soud o žalobě rozhodl bez ústního jednání za podmínek § 51 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně ani přes výzvu soudu nesdělila, že by požadovala ve věci nařídit jednání, přičemž v dané není zjevná potřeba doplnění dokazování nad rámec obsahu správních spisů
17. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.).
18. Vázanost žalobními body platí i v případě přezkumu správního rozhodnutí ve věci přestupků (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018-110, č. 4007/2020 Sb. NSS, odst. 39). To má pro nyní posuzovanou věc zásadní význam. Jak soud již naznačil, nyní projednávaná žaloba je (ve spojení s navazujícími podáními) na jednu stranu velmi rozsáhlá, na druhou stranu co do kvality obsahu je velmi chudá. Sice je v ní uvedena celá řada námitek, nesouhlasů a výhrad, avšak zcela nekonzistentně a nahodile, často bez zřejmé spojitosti s předmětem napadeného rozhodnutí. V podstatné části se pak žalobní argumentace mívá s otázkou přestupkové odpovědnosti a zjevně směřuje do otázek řešených ve zcela jiných řízeních, případně jde jen o citace právní úpravy s velmi nezřetelnou vazbou na posuzovanou věc. Je třeba připomenout, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty“* (podle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), tudíž kvalita vypořádání žalobního bodu se do značné míry odvíjí od kvality jeho formulace (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).
19. Dále je třeba zdůraznit, že povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznamena, že je správní soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvracet (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19), naopak není vyloučeno, aby soud proti uplatněným žalobním námitkám postavil vlastní argumentační celek, v jehož konkurenci námitky neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 222/18, či rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, odst. 16, nebo ze dne 30. 3. 2023, č. j. 9 As 123/2022-55, odst. 12).
20. Přesně tato kritéria soud akcentoval při projednání této žaloby. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je nedůvodná.
21. Značná část žalobní argumentace směřuje proti tomu, že žalovaný a MěÚ Nymburk (společně s jinými orgány veřejné moci) dostatečně neprošetřili jednání ostatních sousedů v bytovém domě, a proto dle žalobkyně těmto sousedům neoprávněně nadržují a zneužívají tak svou pravomoc v její neprospěch. K tomu soud konstatuje, že se jedná toliko o jednostranná tvrzení žalobkyně, která nejsou ničím podložena a nijak nevyvracejí důkazní materiál shromážděný ve správním spise. Soud se naopak přisvědčuje žalovanému, že reakce žalobkyně na skutečnosti vyšlé najevo v průběhu přestupkového řízení představují velmi osobitou subjektivní interpretaci, jež se zjevně mívá s reálným obsahem těchto skutečností. Patrně nejosobitější je žalobkynin způsob vnímání pojmů *šikana* a *pokojný stav*, neboť

žalobkyně vnímá pořizování záznamů o svých sousedech jako záslužnou činnost směřující k nastolení pokojného stavu, načež následné vyhodnocení těchto záznamů jako nerelevantních ze strany orgánů veřejné moci vnímá jako bezdůvodnou šikanu své osoby. Žalobní argumentace stavějící primárně na takovýchto domněnkách a představách však nemůže být úspěšná.

22. Tvrzení prezentovaná žalobkyní nejenže nejsou ničím podložena, ale zároveň představují dokonalou ukázkou argumentačního klamu kruhem, kdy pravdivost určitého závěru je dovozována na základě předpokladu, který z tohoto závěru vychází. Žalobkyně typicky označí sebe samu za oběť šikany, následně oznámí orgánům veřejné moci šikanu, načež neúspěšné vyřízení tohoto oznámení považuje za důkaz toho, že je šikanována. Tato argumentační linka se jako červená nit vine prakticky všemi jejími podáními, která činila již v řízení před policejním orgánem. Jediné, čím jsou předpoklady o domnělé šikaně podloženy, jsou pouze žalobkyniny subjektivní představy o jejich pravdivosti, jež se ale zjevně míjejí s realitou.
23. Žalobkyně si naopak realitu zcela domýšlí a ohýbá ji. Typickým příkladem jsou její tvrzení o tom, že její sousedé, které ona sama označila za pachatele násilí a sexuálního obtěžování nezletilého dítěte, se měli k této inkriminované činnosti údajně sami doznat a potvrdit ji (viz např. podání žalobkyně ze dne 22. 3. 2024). To je však ve zcela očividném rozporu s tím, co (nejen) tito sousedé sami vypověděli. Jak plyne ze správního spisu, MěÚ Mělník při posuzování žalobkyniny přestupkové odpovědnosti vycházel z výsledků prověřování provedeného policejním orgánem, který vyslechl dvanáct současných i bývalých obyvatel bytového domu, některé i opakovaně, přičemž všichni zcela shodně potvrdili, že žalobkyně je osobou narušující soužití v domě, a mj. i jednoznačně vyloučili nařčení žalobkyně o poměrech v rodině žijící v bytě nad ní (rodina G. V. a P. K.). Žalobní body přitom nesměřují do způsobu provedení těchto výsledků, není namítána například jejich procesní nepoužitelnost jakožto důkazního prostředku v řízení o přestupku. V souvislosti s výsledky zmiňovaných osob je v žalobě pouze poukazováno na něco, co v nich nikdy ani náznakem nezaznělo, ale přesto je to ze strany žalobkyně používáno jako argument mající potvrzovat pravdivost jejích tvrzení. S ohledem na absurditu této žalobní argumentace soudu nezbyvá než ve shodě s žalovaným konstatovat, že obsah spisového materiálu ve své komplexnosti potvrzuje opak toho, co žalobkyně tvrdí.
24. Zrovna tak si žalobkyně domýšlí realitu i v souvislosti s obdržením negativních sdělení orgánů veřejné moci, v nichž je reagováno na jí učiněná oznámení. Jestliže například policejní orgán a OSPOD dospěly k závěru, že v domácnosti v bytě nad žalobkyní k žádnému zneužívání nezletilého dítěte nedochází ani nedocházelo, pak z toho žalobkyně nemůže dovozovat oporu pro svůj argument, že se tak ve skutečnosti dělo a že se tomu právě ona snažila svým oznamováním zabránit. Stejně tak žalobkyně nemůže z negativního sdělení policejního orgánu či OSPOD bez dalšího dovozovat, že jsou spolčeny s rodinou poškozených, vůči nimž se naopak ona sama dopustila jednání proti občanskému soužití. Za této situace nelze nijak vyčítat žalovanému a MěÚ Nymburk, že v řízení o přestupku převzali zjištění policejního orgánu vyvracející žalobkynino podezření ohledně chování jejích sousedů a že toto zohlednili při hodnocení skutkového stavu (str. 5-6 napadeného rozhodnutí).
25. Soud rovněž přisvědčuje žalovanému, že žalobkyní hojně uváděné odkazy na ustanovení právních předpisů či judikatury jsou užívány zpravidla zcela bez kontextu a patrně v domnění, že mohou mít souvislost s napadeným rozhodnutím a jeho soudním

přezkumem. Soud pouze doplňuje, že zaslání zkopírovaného textu zákona či soudního rozhodnutí s vytučeným fontem v některých jeho pasážích samo o sobě rozhodně nepředstavuje důvod pro aplikaci konkrétního zákonného ustanovení na posuzovanou věc, tím méně se závěrem o jeho porušení či nedodržení. To se týká zejména rozsáhlých citací z trestněprávních předpisů, předpisů o ochraně osobních údajů či ustanovení občanského zákoníku o náhradě nemajetkové újmy. A pokud v souvislosti s těmito citacemi právní úpravy žalobkyně užije i nějaká skutková tvrzení, pak taková tvrzení trpí již zmiňovaným argumentačním deficitem klamu kruhem, případně domýšlením zcela nepodložených skutečností.

26. Vytýká-li žalobkyně žalovanému, že nepřistoupil na její návrh na smír (viz jej podání ze dne 24. 3. 2024), pak soudu není zřejmé, co si pod tím žalobkyně představovala. V soudním řízení správním nelze uzavřít smír ve smyslu řízení občanskoprávního (srov. § 99 o. s. ř.). Měla-li snad žalobkyně na mysli uspokojení navrhovatelem postupem podle § 62 s. ř. s., pak soud konstatuje, že takový postup v průběhu soudního řízení nelze nijak vynucovat. Pokud na něj žalovaný nepřistoupil, nelze mu to jakkoli dávat k tíži, tím méně z toho dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí.
27. Liché jsou rovněž žalobkyní uváděné výhrady proti konkrétním úředním osobám působícím u MěÚ Nymburk (Bc. Z. B.) či u žalovaného (Bc. J. K.), popř. i u jiných orgánů veřejné moci, s nimiž již žalobkyně měla co do činění. Tyto výhrady jsou zjevně pouze projevem subjektivní nespokojenosti žalobkyně s výsledkem přestupkového řízení (popř. s vyřizováním jejích jiných podnětů). Nevypovídají však vůbec nic o tom, že by ze strany těchto osob bylo postupováno v rozporu se zákonem, neřkuli s úmyslem žalobkyni škodit. Tento druh žalobních námitek zpochybňujících podjatost konkrétních úředních osob lze s ohledem na jejich vágní obsah zařadit do kategorie *prima facie* nedůvodných (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, odst. 48, ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018-83, odst. 12, či ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 72/2010-385). Ve zbytku lze odkázat na argumentaci žalovaného k dané otázce (viz str. 5 napadeného rozhodnutí), se kterou se soud ztotožňuje.
28. Pokud jde o žalobkyní navrhované důkazy, pak soud zčásti koriguje úvahu žalovaného, neboť se na rozdíl od něj nedomnívá, že by docházelo ze strany žalobkyně ke kompletnímu přenášení těžiště dokazování před správní soud ve smyslu závěrů rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 39/2019-33. V tomto případě ve skutečnosti jde – stejně jako již v řízení před správními orgány – o návrhy na provedení důkazů vztahující se ke skutečnostem, jež se zcela míjejí s předmětem projednávané věci. Proto soud návrhy žalobkyně na důkazy listinami jiných orgánů veřejné moci či jinými zprávami a posudky (lze-li s ohledem na zmatečnost podání vůbec uvažovat o řádném důkazním návrhu) souhrnně zamítá pro jejich zjevnou nesouvislost s posuzovanou věcí.
29. Za zcela nesouvisející považuje soud rovněž námitky směřující proti činnostem jednotlivých oddělení u MěÚ Nymburk, která vykonávají agendu odlišnou od přestupkové (např. činnost OSPOD; viz podání žalobkyně ze dne 16. 4. 2024). Totéž se týká jiných námitek proti jiným orgánům veřejné moci (policejní orgán, Ministerstvo vnitra a další). Z tohoto hlediska jsou též zcela nerelevantní související nároky žalobkyně na náhradu škody, nemajetkové újmy či poskytování informací.
30. S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že žaloba je celkově nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), a proto ji zamítl (výrok I).

31. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

IV. Pořádková pokuta

32. Podle § 44 odst. 1 „s. ř. s. „[t]omu, kdo neuposlechne výzvy soudu nebo učiní urážlivé podání či přednes, nebo učiní podání, které sleduje zjevné zneužití práva, může být usnesením uložena jako pořádkové opatření pořádková pokuta do výše 50 000 Kč, která je příjmem státního rozpočtu. Pokuta může být uložena i opakovaně a může být na odůvodněnou žádost podanou do právní moci rozhodnutí, jímž se řízení končí, usnesením zčásti nebo zcela prominuta.“
33. Jak již bylo zmíněno (viz výše odst. 14 tohoto rozsudku), žalobkyně již ve svém prvním podání ke zdejšímu soudu (ze dne 18. 3. 2024) požádala o doručování písemností na soukromou e-mailovou adresu [X@X.X](#), s příslibem potvrzování ve lhůtě 3 dnů od odeslání. Tedy požádala o doručování postupem dle podle § 46 odst. 2 o. s. ř. (ve spojení s § 64 s. ř. s.). Realita však byla taková, že pokud soud na tuto zvolenou e-mailovou adresu zaslal nějakou písemnost, tak i přes výslovnou výzvu k potvrzení došlo z její strany k potvrzení jen zřídka (např. dne 21. 3. 2024 v případě zaslání usnesení s výzvou k úhradě soudního poplatku). U většiny soudem zasílaných písemností naopak žalobkyně přijetí na jí uvedený e-mail [X@X.X](#) do 3 dnů opakovaně nepotvrzovala (např. v případě usnesení ze dne 10. 4. 2024, č. j. 50 A 4/2024-62 o zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků, či usnesení ze dne 10. 4. 2024, č. j. 50 A 4/2024-63 o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě), a to i přesto, že z téhož e-mailu zasílala další podání, tudíž se do něj po obdržení zmiňovaných soudních písemností zjevně přihlašovala (popř. umožnila přihlašování jiné osobě s přístupem). Z důvodu opakovaně nepotvrzovaného doručování na žalobkyniní zvolený e-mail musel soud písemnosti adresované žalobkyni dodatečně zasílat poštou. Žalobkyně si však ani na jí uváděné adrese pobytu doručované písemnosti nikdy nevyzvedávala. Žalobkyniní žádaná forma doručování se tudíž zjevně míjí účinkem a nijak nepřispívá k rychlosti řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016-36).
34. Dále nelze přehlédnout, že z e-mailu [X@X.X](#) žalobkyně činí ke zdejšímu soudu veškerá svá podání, a ačkoliv má k tomuto e-mailu vystaven elektronický podpis, tak jej zásadně nepoužívá přímo v těle tohoto e-mailu, ale vždy jen u příloh. To je sice obecně přípustné (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 2. 2014, sp. zn. IV.ÚS 1829/13), zároveň však nelze přehlédnout, že žalobkyně opatřuje e-mailové přílohy elektronickým podpisem zcela nahodile, v důsledku čehož jsou některá podání úplná jen zčásti. Takových podání zasílá i několikrát za den, přičemž leckdy šlo obsahově o jedno a totéž podání zaslané během jediného dne vícekrát, přičemž často jde o podání obsahově zjevně nesouvisející s žalobou, jež jsou adresovaná různým orgánům veřejné moci v rámci hromadného rozeslání e-mailů vícero adresátům.
35. V neposlední řadě nelze pominout, že nemalá část žalobkyniných podání obsahuje nepodložená obvinění a osobně laděné invectivy vůči třetím osobám, zpravidla proti rodině poškozené G. V., a dále proti referentovi MěÚ Nymburk Bc. Z. B. a referentovi žalovaného Bc. J. K.
36. Kombinaci těchto tří klíčových faktorů – tj. nepotvrzování přijetí na zvolený e-mail i přes opakovaná přihlašování do něj, nahodilé užívání elektronického podpisu na hromadně zasílaná podání a osobně laděná podání vůči poškozeným sousedům či vůči úředním osobám

– řetězíci se u jednotlivých žalobních podání soud hodnotí tak, že ze strany žalobkyně nejde o projev pouhé neznalosti či technické neobratnosti, ale jsou zde již znaky určité zlomyslnosti. V tomto kontextu soud vnímá řetězíci se podání žalobkyně jako šikanozní a zneužití práva.

37. Soud proto přípisem ze dne 17. 4. 2024 žalobkyni vyzval, aby se podobných podání zdržela, a poučil ji též o možnosti uložení pořádkové pokuty podle § 44 s. ř. s.
38. Jelikož žalobkyně v těchto podáních pokračovala, soud ji usnesením ze dne 6. 5. 2024, č. j. 50 A 4/2024-152, podruhé a důrazněji vyzval, aby se zdržela zasílání písemností, které obsahují osobně laděné invectivy vůči třetím osobám, které jsou zcela zjevně adresovány jiným orgánům veřejné moci a které již byly soudu zaslány dříve. Opět ji výslovně poučil o možnosti uložení pořádkové pokuty podle § 44 s. ř. s. Toto usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 27. 5. 2024.
39. Ani po doručení předmětného usnesení obsahující explicitní výzvu s poučením o možnosti pořádkové pokuty za její neuposlechnutí žalobkyně i nadále pokračovala v inkriminovaném způsobu podání. V období od 31. 5. do 6. 6. 2024 soud obdržel od žalobkyně celkem 7 podání, z nichž kromě podání ze dne 31. 5. 2024 žádné další nesouviselo s projednávanou věcí, přičemž se zde opakovaně objevovala difamující tvrzení o rodině poškozených (rodina V., viz přílohy z podání žalobkyně ze dne 31. 5. 2024) či o úředních osobách (Bc. Z. B. a Bc. J. K., viz přílohy z podání žalobkyně ze dne 3. 6. 2024 a ze dne 5. 6. 2024). Z uvedeného je zjevné, že žalobkyně zjevně nedbala výzvy soudu, přičemž toto nedbání nebylo žádným bezprostředním či emocionálním ústním projevem ve vypjaté situaci, ale projevem písemným, tedy předem promyšleným, u něhož není třeba jakékoli zvýšené tolerance (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-40, č. 3932/2019 Sb. NSS), tím méně když je činěn opakovaně.
40. Z tohoto důvodu soud již přistoupil k uložení pořádkové pokuty (§ 44 s. ř. s.) ve výši 3 000 Kč, kterou je žalobkyně povinna zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III).
41. Při úvaze o výši pořádkové pokuty soud dospěl k závěru, že je adekvátní ji uložit ve výši odpovídající hodnotě soudního poplatku za podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, neboť právě v souvislosti s podáními činěnými s podáními navazujícími na tento typ žaloby se žalobkyně inkriminovaného jednání dopustila a dopouští. Částka 3 000 Kč představuje 6 % ze zákonné sazby pořádkové pokuty, tudíž se pohybuje na její spodní hranici. Navíc jde o částku, kterou je žalobkyně zjevně schopna složit, neboť částku v téže výši uhradila již v souvislosti se zaplacením soudního poplatku, a to ještě před rozhodnutím o její žádosti o osvobození od soudních. Nadto soud v usnesení ze dne 10. 5. 2024, č. j. 50 A 4/2024-62, v níž žádost žalobkyně osvobození od soudních poplatků zamítl, neshledal za osvědčené žádné relevantní okolnosti ohledně žalobkyniných osobních a majetkových poměrů. Z těchto důvodů shledal částku odpovídající výši soudního poplatku za vedení sporu za adekvátní ekvivalent pro stanovení výše pořádkové pokuty.
42. **Pořádkovou pokutu je možné uhradit na účet Krajského soudu v Praze č. 3762-8729111/0710, VS: 5033000424.**

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podání kasační stížnosti nemá odkladný účinek nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat (§ 107 s. ř. s.).

V případě nezaplacení pořádkové pokuty ve lhůtě stanovené výrokem III tohoto rozsudku lze přistoupit k jejímu vymáhání v rámci výkonu rozhodnutí či exekuce. Pořádkovou pokutu vymáhá celní úřad (§ 44 odst. 2 s. ř. s.)

Praha 14. června 2024

Mgr. Josef Straka
samosoudce